

Synod Information 1 2024.

- Visa Herre din
väg, i Jesu Namn.

* Beträktelse: Måste inte Elia komma först? (AGN)	1
* Hälsning från v.ordf (LG)	2
* Lokala möten: sr Maj i Klostergården 2023 (JN)	3
* Internationellt: Engelska resurskyrkoprojekt III (JN)	5
* Lär känna engelska församlingar <u>och danska menigheter!</u>	9
* Inför Stilla dygnet 15–16 mars Hjälmeryd (KE)	10
* Från Synodens Tankesmedja bidrag nr 82 (JF)	10
* Hälsning från redaktören	11
* Var hittar jag bekant gudstjänst och präst?	12

– Stöd Synodens arbete – vision och opposition!

* Förbön och gåva: plusgiro 78 05 51-8.

* Medlemsavgiften 2024 200:- (girot ovan).

Ny medlem?! Medlemskap visar ditt intresse men avgör även att Synoden som frihetstecken syns. Maila info@synoden.se eller ring direkt, 072 931 83 42! (Obs - Jönköpingsdekanat har eget giro!)

Välkommen till Stilla dygn 15-16/3!

Inleds fredag lunch. Bibelsamtal, morgonmessa och samvaro. Kaplan

Kurt Enström, se sid 13. Johan Danz informerar lördag kl 14:

”Anglikaner på Bibelns grund i Nordamerika och globalt”.

Synodstämma 2024 - 4 maj.

Ett höstmöte i september att känna till!

Luleå Fridsförbunds höstmöte inleds i Bönhuset fredag med bön kl 18, fortsätter med nattvardsgång lördag em, bön kl 18, kvällsfika och sångstund. Bön betyder här predikogudstjänst. På söndagen hålls bön kl 13 och 16. I samlingarna predikas både på svenska och finska. I huvudsak barnfamiljer. Stor kommunion. Se Sy Info 3–4/23 samt 2/20. Kontaktperson Mats Rondahl 070 311 83 71.

I det fall man överväger donationsgåvor och vill få klarhet i lämpliga specificeringar är man välkommen att höra av sig till ordföranden/ arbetsutskottet/ Synodrådet/ Synodstämman.

Årets ekonomi omfattar f.n. ca 50.000.

Synod Info per post med inbetalningskort till alla intresserade utan specifik kostnad men gärna en gåva! Maila info@synoden.se

Betraktelse: Måste inte Elia komma först?

Ikonen kommenterad i Synod Info 4/23.

När lärjungarna Petrus, Johannes och Jakob var på väg ner från Förklaringsberget, där de varit med om den överväldigande förklaringen och sett Mose, Elia och Jesus samtala med varandra och hört Guds röst, och förmodligen upplevt sig redan vara i himlen, då kommer ändå frågan om vad de skriftlärda egentligen menar med, att Elia måste komma före Messias. Varför ställer de frågan?

Vem var ELIA?

Han levde på 800-talet f.Kr i Nordriket Israel och de kungar han upplevde var kung Ahab (871–852) och hans son Ahasja (852–850). Texterna om Elia finns i 1 Kung 17–19, 21; 2 Kung 1–2 och nu ska vi följa hans livsväg.

Han föddes i Thisbe i Gilead, gick klädd i hårmantel med lädergördel om höfterna. Det fanns i hans samtid grupper av profeter

som levde tillsammans, men Elia var inte en av dem. Han var ensam, också, som han själv upplevde det, *ensam i sin kamp för en rätt tro* på Israels Gud. Han vandrade vida omkring med budskap från Herren främst riktat mot kungamakten i Israel med avfallet från Israels Gud.

I Nordriket Israel regerade Ahab, eller kanske ska man säga hans maka, Isebel. Hon kom från Sidon och var en stark kvinna, maktlysten och fast besluten att, för Nordrikets och kung Ahabs bästa, ersätta tron på Israels Gud och därmed Sydriket Juda med dess centrum Jerusalem, mot den Baalsdyrkan, som hon hade med sig från sin hemtrakt. Men det handlade också om huruvida kungen stod över eller under lagen, i praktiken om humanitet eller själviskhet skulle råda. Enligt henne stod kungen över lagen och kunde göra som han ville. Hon hade anställt en stor skara Baalsprofeter, som levde vid hovet och tjänstgjorde i Baals-templen.

Vad var då Baalsdyrkan?

Baal betyder ”herre” och inkluderar många gudar. Men Baal i Kungaböckerna står för den viktiga fruktbarhetsguden i den feniciska och kananeiska tron. Som vindens och regnets och åskans gud, var han också relaterad till såväl markens bördighet som djurens och människors fruktbarhet. Egentligen hade redan kung Jerobeam (928 – 907) öppnat för religions-blandning då han, enligt 1 Kung 12:28, rest kalvar i Dan och Betel, som ett försök att minska beroendet av Jerusalem och som ett återupplivande av guldkalvskulten i 2 Mos 32:4: ”Detta är din gud, som har fört dig upp ur Egypten”. Ytterligare en kalv sattes också upp i Samaria. Såväl offer som tillbedjan ingick i ceremonierna.

I Nordriket upplevde man sig inte ”mindre judisk” i sin dyrkan av kalven, utan såg i detta något, som i sitt innersta väsen var ”israelitiskt”, ett legitimerat tecken på det judiska ceremonielets essens. Därför blev Baalsdyrkan också lätt accepterad tillsammans med fruktbarhetsgudinnan Astarte, representerad av Aseror i olika utformningar.

Elia hade alltså att kämpa, inte bara emot Baal utan också mot den vanligare och smygande invasionen av religiös synkretism, mot en judaism, som förlorade sitt exklusivt judiska innehåll av tron på En Gud, Hör Israel, Herren din Gud, Herren är En!

Elia kämpade för denna tro och i konfrontationen med Ahab blev det Baalsdyrkan och Isebel, som blev huvudmålen för angreppen i kampen för att rena tron på den ende Guden: Han som är! ADONAI.

Anna-Greta Norén (fortsättning i kommande Sy Info)

Hälsning från v.Ordförande:

Vid flera Synodstämmor har det varit tradition att inbjuda till ett Stilla dygn. I år hålls stämman i maj (möjlighet till mer eftertanke om ev Preses/råd) men Stilla dygnet värnar vi i mars. I Stilla dygnet ingår bland annat morgon- och kvällsböner. Det finns ett djupt mänskligt behov av stillhet och tid för reflektion inför Herren, inte minst i en värld som tycks rusa allt fortare. På flera ställen i Bibeln uppmanas vi att söka Herren på ett personligt plan. Gud har alltid tid för oss, men vi behöver också tid för Honom. Stilla dygnet ger ett ypperligt tillfälle för bön och eftertanke om vår personliga relation till Herren och våra medmänniskor. Stilla dygnet ger möjlighet att låta sig fyllas på av den

kraft och glädje som endast Herren ger för vår vidare färd. Du som vill och kan är varmt välkommen att delta!

Lars Gustafsson, v.ordf.

Lokala möten: sr Maj i Klostergården, januari 2024.

Begreppet "Lokalt" i rubriken till denna artikel har som syfte att återkommande söka kunskap om hur lokala förhållanden i Svenska kyrkan kan skifta, inte minst vad gäller gudstjänstgemenskap och gudstjänstgemenskaper i församlingarna.

Efter en tidigare veckomässa i Klostergårdens kapell på Selaön utanför Stallarholmen nära Strängnäs, ledd av den pensionerade kyrkoherden Ola Orwinger, ville jag veta mer om komunitetens gemenskap. På ett sätt var det alldeles försent, den ena av de två systrarna, syster Ingrid, hade avlidit något år tidigare. De tidigare årliga julhälsningarna kom inte längre. Men det var en fin mässa och god gemenskap vid te-stunden efteråt. Jag har senare ringt upp syster Maj och ville då få fråga om systrarnas kallelser, om grundandet av komuniteten och regeln, om komunitetens platser, om deras företrädare. Hur fann man Klostergården som miljö? När jag förberedde mig fann jag en bra ingång vad gäller begreppen *klosterlöfte* och *regel*. De två begreppen berörs också i det följande.

Bakgrunden till svaret på de flesta av frågorna visar sig vara den benediktinska regelns tanke om stabilitet: bröder och systrar som lovat stabilitet flyttar inte runt utan håller fast vid den miljö man lovat trohet. Jag kollar upp upp den benediktinska klosterfamiljens ordning: "Benedikts Regel", som finns tryckt som liten bok. Den ordningen bestämdes alltsedan Karl den Stores dagar på 800-talet av stabilitetsprincipen: håll dig till din gemenskap och stanna vid det. I folkvandringstidens röra, med många initiativ till missionsresor, blev tanken om stabilitet ett hälsotecken. Gemenskap är den kristna trons utgångspunkt. Att leva på egen hand förutsätter god andlig vägledning. Karl den Store gick så långt att han bokstavligen ville bygga upp ett nytt kristet Europa, arkitekturen kom i efterhand att kallas "romansk". Den helige Benedikts uppdaterade ordning blev en av de avgörande byggstenarna.

Även om systraskapet på Selaön just nu mänskligt sett står inför sitt yttersta är det namn som de en gång satte för gemenskapen - den Uppståndne Frälsarens Systraskap (UFS) - hoppfullt! Det är inte detta livet som evangeliet förkunnar utan det himmelska och eviga! Telefonsamtalet präglades av den hållning man anar i Sven-Erik Brodds arbete 1972 "Evangeliskt klosterliv i Sverige" (där presenteras sju gemenskapers historia och liv varav Selaöns är en). Jag fick koncisa svar på mina frågor. Brodds bok är gammal men den ger nu bra perspektiv också för nya komuniteter som söker sin väg framåt.

Som syster Maj – på min första fråga - beskriver sin kallelse så växte den fram i 1960-talets Lund. Hon tog en teol kand examen, då alltid inledd med en tre terminer lång översiktscurs. Kyrkoherden Albert Lysander i Malmö hade på 1920-talet grundat den apostoliska bekännelsens brödraskap, både Maj och Ingrid var med i dess systraskap. Man ville man låta den kristna bekännelsen präglade hela

livet, inte minst med ett gemensamt ordnat böneliv. De båda vännerna prövade sig fram. Lysander var mycket inspirerad av det engelska kyrkolivet och där togs de första gemensamma stegen. I England tog de på sig sin dräkt. De första löftena avgav de här 1965 och på nytt 1966, med insikten att kallelsen är något man växer in i.

Löftena ges inte bara en gång utan flera, med siktet inställt på de slutliga löftena. Parallellen till en förlovningstid före bröllopet löften säger något men är detta defacto mindre definitivt? Begreppet *löfte* har fått en juridisk klang av kontrakt över sig, så kunde man resonera under 60-talet. Det kan jag också läsa mig till. Vad det handlar om är den allvarliga högtidliga intentionen att i Guds nåd leva det kristna livet i ett av de många uttryck det kan ta sig, inget annat. Om allvarliga skäl skulle föreligga kan man bli löst från löftet, men det är skillnad på bångstyrighet hos människans mörka sidor å ena sidan, och den allvarliga övertygelsen att man av olika skäl valt fel livsväg å andra sidan. Med de slutliga löftena vigdes de till nunnor 1972 av missionsbiskopen Bengt Sundkler, men då hade de redan tagits emot väl på Selaön och fått en egen Klostergård.

På frågan hur det gemensamma livet fick sina former hänvisar syster Maj till Benedikts regel, Europas klostergrundare i 500-talets norra Italien. Utifrån den arbetade man fram sin egen ordning, regeln för det som blev UFS. Systrarna hade också god kontakt med Jesu Moder Maria Systraskap som började i Malmö men sedan flyttade till Östra Sönnarslövs gamla ålderdomshem och senare kloster.

Man förklarar att en *Regel* inte är en juridisk reglering av livet, utan en självvårdande skrift som ger råd om hur gemenskapslivet skall gestaltas och hanteras på bästa sätt. En bra regel skall vara förankrad i den heliga Skrift. UFS systraskaps regel syftar till att söka förverkliga ett fördjupat andligt och socialt liv inom Svenska kyrkan. Man har t.o.m. tänkt för den situation då endast en medlem av gemenskapen är kvar. Råden är nyktra och befriande. Systrarna på Selaön har velat leva klosterlivet mitt i församlingen, och ser sig själva främst som församlingsmedlemmar. Gudstjänstlivet har rört sig mellan Överselö, Ytterselö, Toresunds kyrkorum liksom Franciskuskapellets.

Med stabiliteten som grundprincip blir miljön mycket viktig (den som mött Franciskansystrarna i dagens Sjövik vet att de flyttat ett par gånger. Mariadöttrarna av den Evangeliska vägen (Vallby) har fattat nya beslut om sina olika orter). Sr Ingrid och sr Maj sökte en ledig prästgård nära Stallarholmen men den var redan uthyrd när de kom. Det blev istället först fyra år i en stuga där tidigare en handelsbod varit inrymd med endast kallt rinnande vatten. Vid jul 1968 fick man klartecken av kyrkorådet att köpa den nedlagda skolan mitt emot Överselö kyrka. Det gemensamma kapitalet finansierade köpet medan ombyggnaden skedde med hjälp av lån, gåvor och kollekter.

Ordningen eller konstitutionen för UFS talar om både ledningen och självvården men när Brodd skriver 1972 saknas en utsedd ledare. Systrarna kommenterade att det enbart skulle vara hämmande såsom gemenskapen då såg ut. Alla hade samma ansvar för syftets dagliga förverkligande, men sr Maj stryker under behovet av själasörjare.

Relationen till församlingen har bestämts av olika tider med olika kyrkoherdar och olika kyrkoråd. En kommunitet och kloster har också sin första tid, i bästa fall någon eller några blomstringstider och tider då arbetet får anpassas efter stigande ålder. Det är vanskligt att värdera. De svårare tiderna kan vara de viktigare. Gud kan skapa rum där det inte tycks finnas något. Gud give att systraskapets gärning får bli till församlingens och Svenska kyrkans välsignelse!

JN

Internationellt: Engelska kyrkans Resurskyrkoprojekt, referat av biskop Ric Thorpes antologi 2021, del III, med kommentar av biskop Philip North, en biskop Bertil 2023.

Svenska kyrkans kyrkomöte har än så länge tagit försiktiga steg vad gäller genomgripande missionsinsatser. Engelska kyrkan har kunnat göra mer. Men mission är avgörande också för oss, en del av Synodens DNA, för att använda författarens uttryck. På svenska kan Resurskyrkoprojektet jämföras med ett systematiskt utvecklat Alpha-kurs arbete där man inte bara har Alpha-kursens måltid som nyckel i samtalen utan man investerar personal och lokal nära de människor man vill nå och kunna möta.

Biskop Ric Thorpe ger i boken ”Resurskyrkor: en berättelse om församlingstillväxt och vitalisering över hela landet” (2021) för första gången en inblick utifrån flera vinklar. Han inleder respektive kapitel med delar av en helhetsbild av projektet. Men därtill låter han - i vart kapitel - olika resurskyrkoledare, med biskopar, komma till tals. De första två kapitlen gav intryck från norr, från Newcastle och Sheffieldstrakten (Yorks ÄB provins i norr till skillnad från Canterburys i söder). I kapitel tre och fyra belystes två resurskyrkor i Canterburys provins, från Brighton och östra London. I de följande kapitlen 5-7 uppmärksammas ytterligare tre stift: Blackburns (norr om Manchester), Leeds och Chelmsfords (öster om London) stift. Ric Thorpe ansvarar nu för hela det nationella arbetet.

Vad betyder egentligen det ofta förekommande begreppet ’församlingsplantering’? På svenska är det inte sällan uppfattat som en ny satsning på ”att plantera en församling”. Är det så det går till? Det finns föga bilder av en sådan tanke i Bibeln. Associationen hör f.f.a. samman med Paulus undervisning i 1 Kor 3, med honom som *en del* av en församlings mognad. Men där är poängen just att det inte är samma resurs som gör allt. Gud gör allt, genom olika tjänare och tider. Det tydliggörs i resurskyrkoprojektet. Utan kunskaper om jordmånens betydelse och kvalitet, om undervisningen i fyra handa sädesåker, haltar förståelsen. Församlingen handlar alltid om fler än en enskild grupp på enskild ort. Satsningen kan till dels jämföras med stadsdelskyrkornas tillkomst under vårt 60-tal men här förefaller förberedelsearbetet av ett helt annat slag. I Sy Info 2/23 gavs en presentation av boken, i 3/23 ett referat av kapitel 1–2 och i Sy Info 4/23 kapitel 3–4. Här följer referat av kapitel 5 t.o.m. 7.

Man kan sammanfatta boken som ett tack till alla som bidragit, det handlar om stora investeringar. Men också som ett belägg för den

ledning och de biskopar som satsat. Framför allt är boken en dörr på glänt in mot engelskt kyrkoliv av idag och ett vittnesbörd om hängivna bröder och systrar.

I kapitel fem, sex och sju stryker Ric Thorpe under *betydelsen* av resurskyrkorna, hur de *formas* och *hur arbetet går till*.

I det femte kapitlet stryker Thorpe än en gång under relevansen och betydelsen med resurskyrkoprojektet. Det är inte Engelska kyrkans enda satsning, den är inte något bättre eller finare, men Ric Thorpe envisas med att peka på siffrorna, var människor egentligen bor och f.f.a. hur många färre präster per medlem och befolkning som finns i städerna jämfört med landsbygden. Det handlar om antal gudstjänstfirare, inte nominella medlemmar. Det tänks ö.h.t. inte nominella medlemmar i den anglikanska världen, som hos oss. Anglikanskt gudstjänstfirande utgjorde ungefär 1,5% av befolkningen 2021. 8% av britterna gick i kyrkan nationellt sett, 2013 var den siffran 10%, och man räknar med att den sjunker till 4% 2025. Största utmaningen ligger i städerna där det anglikanska sjunker till 1%, ännu klenare i stadskärnorna. Städerna har i decennier kommit i andra hand. Ric pekar på revitalisering av kämpande församlingar, att utveckla de som fungerar och bilda nya gemenskaper. Det betyder att fokusera evangelisation, lärjungaskap och diakoni genom lovsång, mässa och bön. Han möter kritik för att han skulle tala ensidigt om tillväxt. Ric Thorpe försäkrar att tillväxt handlar om långt mer än antal, men stryker likväl under betydelsen av antalet deltagande. Hans medarbetare har knutit tillväxten till (1) fördjupning av hängivenhet och lärjungaskap, i att vara trogen, till (2) närvaro genom att älska och tjäna orten och till (3) antal, med fler som svarar på kallelsen. Frågorna berör alla. Saken handlar om att nya gemenskaper behöver få formas, på nya platser, för att nå nya människor, på nya sätt. Ett missions-DNA är ett sätt att beskriva trons hjärta. Det handlar om att bli fler genom att kunna avstå sig själv och andra, tillskillnad från en församling som försöker samla alla stjärnor till sig.

I sjätte kapitlet går Ric Thorpe igenom processen med att forma resurskyrkoprojekt i ett stift. Allt börjar med frågan om stiftets villighet, antingen att ta en större central kyrka i anspråk eller plantera en ny i befintlig kyrkobyggnad eller i helt annorlunda miljö. Och det handlar om att avsätta tjänster för arbetet. I det vidare förberedelsearbetet handlar det primärt om att identifiera vilka som ska bli ledare men också om hur projektet relateras till eller i befintlig församling och bli klar över finansieringen. Det avgörande med modellen ligger i förberedelsearbetet. Utmaningarna och problemen behandlar Thorpe i senare kapitel.

Sjunde kapitlet ger en översikt över förberedelsearbetets fasar. Thorpe tänker sig en tioårsperiod av förberedelser! Det handlar om en teologiskt förankrad vision, i bön, med specifika mål, att avsätta kapacitet och att identifiera möjligheter (här tar man gärna fram stadskartor för att se detalerna!). Inte minst forma ledarskapsskola. A och O är en biskops inbjudan, d.v.s. ett stifts engagemang!

Vad gäller resurskyrkoledare kom paret Sam och Hannah Haigh till staden Preston (i Blackburns stift), direkt från Holy Trinity Brompton

i London - eldhärden för dessa satsningar. Man kan notera att Preston-projektet är det första i antologin som beskrivs med begreppet *resursförsamling* med två kyrkor. De betonar att det är en projektförsamling med Engelska kyrkan traditionella antagonister i varsin kyrka: anglo-katoliker och evangelikala, och hur man lär av varandra. (I praktiken tycks de anglo-katolska vikt en kyrka för evangelikal gudstjänst.) Viljan att vara närvarande mitt i samhället håller ihop arbetet.

S:t Görans resurskyrkoprojekt i Leeds (stift), lett av prästen Lizzy Woolf, blev det första med kvinna som ledaren. Hon räknar in 800 personer i S:t Görans gudstjänstfirande gemenskap, inkl. 100 studenter, 150 barn och unga människor, 50 farsa talande samt mer än hundratalet med multi- och komplexa extra funktionsbehov. Hennes bedömning är att det är finanserna som begränsar möjligheterna. ”Lighthouse” är ett begrepp för diakonalt arbete, i nära samarbete med New Wine, en tidigare omnämnd anglikansk frikyrkoliknande rörelse.

Kyrkoherden tillika resurskyrkoledaren för Alla Helgons Woodford kallas kyrka (Chelmsfords stift) kom dit för 25 år sedan. Kh Paul Harcourt menar att de länge levt med visionen - att gå och ge utöver sig själv. Det märks att han följer biskop Thorpes tankar i sin text. Harcourt är nationell direktor för New Wine (som det oftast benämns också på svenska). Deras andre adjunkt är vikt för de nu fem nysatsningarna. Inte helt okomplicerat med evangelikala projekt öster om London som snarare är van vid anglo-katolska präster och församlingar. Antagligen är en av utmaningarna att det formas nya kollegiegrupper, annorlunda än de gamla. New Wine har dessutom sitt eget församlingsplanterings arbete utöver detta stiftsrelaterade.

Vad gäller biskopars kommentarer sammanfattar stiftsbiskopen Philip North resurskyrkoprojektet i staden Preston, Blackburns stift (Eftersom biskop Philip North [knuten till den anglo-katolska gemenskapen ”The Society”] valdes till *stiftsbiskop* 2023 för Blackburns stift översätts här hela hans text då han ännu var extra-biskop/suffraganbiskop av Burnley (2015). Han hade tidigare nominerats som stiftsbiskop både till Whitby (2012) och Sheffield (2017) men avstått p.g.a. ämbetsuppfattning och hårda påhopp, se vidare Wikipedia. Han liknar Synodens gamla preses, biskop Bertil.):

”City-kyrkor som kämpar för sin överlevnad kan vara ett problem för ett stift [jämför t.ex. S:t Klara och S:t Jakob i Stockholm]. Deras storlek och läge tas som indikation på kyrkans vitalitet i allmänhet, liksom ekande kyrkorum tas som tecken på nedgång och reträtt. Det finns två kyrkor i Prestons city: Klosterkyrkan och S:t Göran. De har skötts av en tjänst i många år. Dess förre präst var omtänksam och uppskattad men underlaget var bristande såväl vad gäller folk som finansiering, båda kyrkorna kämpade för sin överlevnad. Det centrala läget i stiftets största stad gjorde det till en självklar resurskyrkoförsamling mitt ibland affärer, nattliv och stadsadministration, liksom nära det snabbt expanderande Lancashire Universitetet och kardinal Newmans privatskola.

Men denna tjänst i två kyrkor gjorde att vi kunde initiera ett annorlunda resurskyrkoprojekt. Engelska kyrkan lider av tröttsamma slitningar mellan två huvudgrupper: katolskt eller evangelikalt, liturgiskt eller informellt, bibliskt eller sakramentalt. I den större Anglikanska familjen fattar man inte

poängen i dessa motsättningar. I Storbritannien kan motsättningarna vara avgörande och dränera energi från mission in i cirkulära och oigenomträngliga argument.

Existensen av två kyrkor i Prestons resurskyrkoförsamling har gett oss en miljö där vi kan låta sådana motsättningar mötas och lära av varandra. Klosterkyrkan inbjuder till informell karismatisk gudstjänst med fokus på predikan. S:t Görans kyrka värnar en stark anglo-katolsk identitet och är evkaristisk [med nattvarden som nyckel i allt arbete]. Men båda befinner sig i samma församling och är avgjort för att växa tillsammans, lära av varandra och ta vara på respektive traditions rikedomar. Denna vision har hängivet anammats av kyrkoherden Sam Haigh och biträdande kyrkoherde f David Craven. Genom de båndas personliga relation gestaltar de den tjänst vi vill se. Vi hoppas att Preston kan bli en resurskyrkoförsamling som kan plantera nya eller förnya kyrkor i båda dessa traditioner i Blackbruns stift.

Absolut transparens, många samtal och möten med intresserade, och en tydlig vision gjorde att Prestons resurskyrkoförsamling kunde sjösättas utan sådan kritik som erfarits i andra delar av landet. Ledarskapet utvecklar mycket värdefulla länkar med stadens ledare och influencers liksom med andra kyrkor. Pandemin drabbade just som Klosterkyrkan började växa till storlek och styrka för att plantera nästa steg. Men teamet visade extraordinär anpasslighet mitt i pandemin och kunde starta en skaffer- och måltidsverksamhet som har gjort ett stort avtryck för människor lokalt.

När vi ser framåt ser vi att projektet ställs inför ett antal frågor och utmaningar. För det första har Klosterkyrkan vuxit till över 100 regelbundna gudstjänstfirare. Vi frågar oss vilket slag av strategisk och evangelisatorisk flexibilitet som krävs för att anpassa resurskyrkomodellen för förvärvsarbete. Lancashires city har inte sådana yngre och kosmopolitiska grupper som andra resurskyrkor bygger på. För det andra, finanser och underhållsbehov utgör formidabla utmaningar, särskilt med tanke på de nyligen upptäckta fasadproblemen på S:t Görans kyrka liksom behovet av extra utrymme i Klosterkyrkan. Det skulle vara snöpligt att behöva se många medarbetartimmar användas till fastighetsproblem i två konkurrerande byggprojekt. Att obalanserat tömma de begränsade stiftsmedlen liksom Strategiska utvecklingsfondens medel blir också ogörligt då det är avgörande att det finns ett stort team för att kyrkorna ska nå ut och in i sammanhang som ropar på fysisk och andlig näring.

Men det finns också enorma utvecklingsmöjligheter. Vi utvecklar en församlingsplanterings strategi för Lancashire, särskilt i områden där kyrkolivet är svagt. Ett tydligt fokus på unga i Preston och i kyrkor som resurskyrkoförsamlingar planterar kommer att hjälpa oss som stift att utveckla insatser vid sidan om eller i skolor, särskilt Engelska kyrkans skolor. Skapandet av det nya teologiska seminariet i Nordväst kommer att ge församlingen ännu större möjligheter att medverka i formandet av nya ledare och det är vår förhoppning att resurskyrkoförsamlingen kommer att vara en nyckel i den utvecklingen. Den energi och vision som teamet bidrar med formar tanken om det trygga, utåtriktade och entreprenörsinriktade tjänande som vi ser fram emot att få se i hela stiftet.

Det skulle vara fel att se någon enskild specifik [missions]strategi som den unika lösningen. Resurskyrkoprojektet är komplext, extremt resurs-intensivt och därför dyrt. Det kommer följdfrågor, särskilt efter pandemin, om det ö.h.t. går att kopiera för andra delar av Lancashire. Men att kunna återliva två kämpade city-kyrkor med ett team avgjort för att kommunicera alla aspekter av glädjen i evangeliet, fokuserade på evangelisation och självutgivande tjänst för de fattiga, det kan bara vara goda nyheter. Om människors intryck av Engelska kyrkan något kan färgsättas av energin i

Klosterkyrkan och S:t Göran kommer det att förändra attityder och föreställningar om hur Jesus gör skillnad.”

När det gäller resurskyrkoprojektet i Leeds S:t Görans kyrka, skriver först suffraganbiskopen för Leeds city Paul Slater därefter deras stiftsbiskop Nicholas Baines. Biskop Slater stryker under svårigheten att redan nu säga något med tanke på att projekten syftar långsiktigt. Han betonar att arbetet gäller hela staden Leeds, oberoende av kontraktens gränser, liksom vikten av att markera behovet att bli fler. Stiftsbiskopen Baines markerar sin tvekan att köpa en modell som den enda lösningen i ett tydligt diversifierat stift, men att just resurskyrkoprojektet tar sådant på allvar. S:t Görans kyrka var det självklara första valet och de har svarat an på förväntningarna. Biskopen imponeras av projektets ledarskap. Även om upplägget inte fungerar överallt kommer det - där det kan värdesättas - att medverka till tillväxt.

Suffraganbiskopen Peter Hill (Barkings område i Chelmsfords stift utgörs av 1,3 miljoner multikulturella invånare med 166 kyrkor) stryker under att resurskyrkoprojektet ligger helt i linje med evangeliets: Kallade för att sändas. Hill är klar över stiftets satsning i form av personal, fastigheter men också fondmedel, liksom betydelsen av bidragen från centrala Utvecklingsfonden. De har fokuserat ledarskap, missionsfokus, generositet och tillväxt. Apostoliskt ledarskap handlar om mer än omvända människor, det handlar om att göra lärjungar. Biskop Peter Hill pekar också på att i vissa sammanhang blir det snabb tillväxt, annan mark kan vara hård och ledarna behöver hjälp. Biskopen sticker ut när han menar att kyrkans församlingsformat inte (längre) kan vara det enda sättet för tillväxt (i synnerhet där det inte längre finns någon gudstjänstförsamling). Innovation inbjuder människor med nya insikter, särskilt bland yngre kristna lärjungar. De välkomnar nya sätt för Guds rikes tillväxt. Han ser kostnaden men menar att satsningen är värd den kostnaden. (De sista kapitlen i kommande Sy Info.)

Beställ på nätet och läs: *Ric Thorpe 2021, Resource Churches: A story of church planting and revitalisation across the nation.* (www.ccx.org.uk)

Lär känna engelska församlingar och danska menigheter!

Svenska kyrkan står i gemenskap också med Engelska kyrkan. Nedan en kyrka i Blackburns stift, norr om Manchester, som begärt extra biskops omsorg inom ramen för Engelska biskopsmötet fem vägledande riktmärken 2014 (en anglo-katolsk församling som kan glädja sig över stiftsbiskop)

[https://www.churchofengland.org/sites/default/files/2017-](https://www.churchofengland.org/sites/default/files/2017-10/the_five_guiding_principles.pdf)

[10/the_five_guiding_principles.pdf](https://www.churchofengland.org/sites/default/files/2017-10/the_five_guiding_principles.pdf) . Prestons evangelikala resurskyrka tycks inte ha ett kyrkoråd som bett som extra omsorg, oklart om där finns ett råd.

* **St Georg's Church**, Georges Road, Preston

<https://www.sgp.org.uk>

* **Preston Minster**, Church Street, Preston

<https://www.prestonminster.org>

* **Några danska menigheter inom ramen för frihetsordningarna:**

<https://luthersk-netvaerk.dk/menighedsnetvaerk/medlemmer/>

Glöm inte möjligheten till Bibelstudium på distans.

Christian och Karin Braw tar emot anmälan på tel 0478-500 22. Du får ett studiebrev. Du ringer på angiven tid till gemensamt telefonnummer och inbjuds vara med genom att knappa in den kod du fått. Mer info per mail info@synoden.se.

Inför Stilla dygnet 15–16 mars Hjälmseryd.

Den Helige Ande är temat för årets Stilla dagar i undervisning och samtal. Skriften har så mycket att säga om Anden. Även vi som levt i Kristi kyrka i många decennier har mer att upptäcka och utforska om Anden och livet i Anden. Där finns enorma rikedomar. Vi blir aldrig färdiga i vårt lärjungaskap här på jorden.

Skriften visar oss hur Den Helige Ande skapar, ger liv, inspirerar, väcker tro på Jesus, öppnar Guds Ord för oss så att vi förstår och tar emot det, leder enskilda och kyrkan som Kristi kropp, avslöjar synd, ger nådegåvor och frukter, utrustar för tjänst, hjälper, tröstar, förmanar och varnar.

Vi behöver Den Helige Ande. Jag minns en sång från min ungdom, där en vers lød: ”Jag behöver dig Helige Ande för att möta en ny morgondag. I mig själv är jag oändligt svag”. Vi har fått Den Helige Ande genom dopet och tron. Vi kallas att gå allt djupare in i livet med Anden.

Jag tänker också på Svenska kyrkan. Hon är i stort behov av den Helige Ande när beslut ska fattas i kyrkomötet, i Kyrkans Hus och på stifts- och lokalnivå. O, att hon började fråga efter Andens ledning!

Vid apostlamötet i Jerusalem år 49 kunde man formulera sig så: ”Den Helige Ande och vi har beslutat att...” Anden fick de första kristna att upptäcka alla profetierna om Jesus i Gamla Testamentet. Den ledde senare Kyrkan i utväljandet av vilka skrifter som skulle ingå i Nya Testamentet samt i formulerandet av trosbekännelserna.

Inför Stilla dagarna kan den som vill slå upp dessa bibelställen: Luk. 1:35, 46-55, 2:25-32, Joh. 3:5, Joh. 14: 16-17, 26, 16:7-14, Apg.4:11, 15:28, Rom.8: 14-27, 1.Kor.12:1-11 och Gal.5:22-25.

Mvh Kurt Enström

Från <https://synoden.se/tankesmedja/> 82 bidrag:

Nr 82. Prästämbetet – en kyrklig tjänst eller ett andligt kall.

Nr 81. Att råda teologistudent – med respons. Nr 80. Tystnadskultur.

Från Synodens Tankesmedja nr 82:

Prästämötet – en kyrklig tjänst eller ett andligt kall.

I sin bok Den ockuperade kyrkoprovinsen (1982) skrev fader Gunnar att kvinnliga präster kom till med hjälp av staten, pressen och det avkristnade folket. Han förutsåg att följderna skulle bli förödande: tomma kyrkor, andra gudstjänster, själarnas nöd. Dopen skulle även i fortsättningen vara giltiga som nöddop, men inte nattvarden: bröd och vin blir inte Kristi kropp och blod.

Biskopar, präster och lekfolk av den gamla ordningen har länge levt vid sidan om det nya, något som efterhand blivit alltmera omöjligt.

Orsakerna och vad som skett behöver inte nämnas här, det är uppenbart för alla även om tolkningarna går åt olika håll. Det räcker med att konstatera avsaknaden av biskopar och med få präster kvar av den gamla ordningen. För den enskilde blir det allt svårare att finna en präst som de har förtroende för och kan ta emot nattvarden av.

Utan giltigt ämbete och sakrament har svenska kyrkan upphört att vara en apostolisk kyrka. Så förhåller det sig i varje fall om man som Gunnar Rosendal vill hålla fast vid den apostoliska successionen, i både läro- och vigningssuccessionen, när det gäller ämbetsbärarna. De grupper och enskilda som delar denna övertygelse hör inte längre hemma i svenska kyrkan.

Tanken på apostolisk succession möter man redan under de apostoliska fädernas tid (omkr. år 95-150) och i deras skrifter. I kampen mot heresier betonas biskopens roll som apostlarnas efterträdare i lära och tjänst.

För att bevara svenska kyrkan som en apostolisk kyrka och vara en tillflykt för människor av gammal tro bildades missionsprovinser. Den borde ha accepterats som ett fritt stift men kom att ses som en egen kyrkobilddning. Nu finns det inget annat att tillhöra av apostoliskt kärnvirke om man inte väljer att konvertera till den katolska eller någon ortodox kyrka.

Att ha fått förstå medför ett stort ansvar av lydnad och ödmjukhet. Man får heller aldrig glömma det som är det viktigaste för varje kristen – Kristus och den tro på honom som är verksam i kärlek.

Jonas Falck

Hälsning från redaktören.

Vad är viktigt att belysa i våra SynodInfo? Solskenshistorier eller domedagsförhållanden? Många kan se kontrasterna på nära håll.

Förra hösten svarade tre biskopar på frågan om deras krav för prästvigning vad gäller samkönad vigsel. De kunde knappt ens förstå frågan. I februari i år kom tidigare Visbybiskopens bok om sin avkravning. Han tyckte ingen ville lyssna på honom. Rubriken på Svenska Dagbladets recension var insiktsfull: "Otrogne biskopen missförstår synden". Kyrkans Tidning satte rubriken "Han vill få tillbaka kyrkans förtroende". Men biskopen verkar inte offentligt uttryckt någon ånger över synden.

Att kyrkoledningen tycks ha satt parentes om synden (biskopen avkragades för att som chef utnyttjat sin position) gör att vi behöver se olika både internationella och lokala förhållanden. Välkommen att lyfta fram fler miljöer.

Stilla dygnet är ett tillfälle att få höra mer och att få möjlighet till samtal/förbön/bikt i fastan! Alla är välkomna!

Mvh redaktören.

Gudstjänster där man kan känna sig hemma?

Hjälp att hitta gudstjänster där man kan känna sig hemma, präst för mässa i närområdet, bikt m.m., medlemmar på rimligt avstånd:

Skåne/Blekinge: Lena A Artman 070 969 28 87
Malmö: sr Gerd Svensson 070 874 39 94
Kronobergs och Kalmar län: Christian Braw 0478 500 22
Mellersta Halland: Andreas Lindholm 070 855 25 05
Jönköpings län: Mattias Fjellander 0371 173 19
Borås: Hanna Lindholm 070 881 01 39
Göteborg: Marie Persson 070 682 41 22
Bohuslän: Carl-Henrik Karlsson 073 773 89 74
Östra Östergötland: Kurt Enström 070 533 45 48
Södermanland: Göran Hallberg 0151 303 04 (tidiga mornar)
Södertörn: Stellan Bengtsson 070 648 52 08
Västeråstrakterna: Anna-Karin Andersson 021 14 68 81
Norra Värmlands kontrakt: Stig Löwenspets 070 606 41 01
Dalarna: Bo Zetterlund 070 330 79 87
Hälsingland: Ulf Allenbäck 070 776 54 84
Mellersta Norrland: Gunvor Vennberg 073 824 01 16
Norra Norrland: Mats Rondahl 070 311 83 71

Önskar du förbön för dig, din eller er församling, bibelstudie-/gudstjänstgemenskap, ring prästen Göran Hallberg 0151 303 04 (tidiga mornar).

– Vi ber, i bön om den Helige Ande efter Bibelns Ord på Svenska kyrkans bekännelses grund, att Herren ville befria, bevara och förnya Svenska kyrkan som en levande och missionerande kristen kyrka som söker den enhet Herren bad om. I Jesu Namn Amen.

Synodrådet 2023-2024 (20230325).

Ordf. Jonas Nilsson (2024), Hjälmseryd, Ängshuset, 576 94 Stockaryd, v.ordf. Lars Gustafsson (2024) Träslövsläge.

Valberedning: Lena Artman, sammankallande 070 969 28 87, Ulf Allenbäck, Fredrik Vennberg. info@synoden.se

Redaktör Synod Info Ordf. Jonas Nilsson, nilsson.bja@gmail.com

Adressändring: Kassör A Eliasson, Fagerliden 6, 451 93 Uddevalla.

Obs: Efter *tre* år utan medlemsavgift-A, gåva-B, eller meddelande 2022-24, nu närmast i januari 2025, tas adressen ur registret. Påminnelse med Sy Info 1 och eventuellt 4/24.

Din adressetikett visar senaste årets medlemskap (A) eller gåva (B).